

İŞÇİ KİME OY VERİR?

Aydınlık Gazetesi, 15 Eylül 2015

Yıldırım Koç

Türkiye nüfusunun yaklaşık yüzde 70'i, yaşamını işgücü satışıyla kazanan işçi sınıfından oluşur. İşçidir, memurdur, sözleşmeli personeldir, geçici personeldir. Kökenleri, inançları, meslekleri, ücretleri, çalışma koşulları, işkolları, işyerleri, memleketleri, cinsiyetleri, vb. arasında farklar vardır; ancak hepsi aynı teknenin hamurudur; hepsi işçi sınıfının parçasıdır.

Bu insanlar kime oy verir?

Bu insanların büyük bölümü, kısa vadeli çıkarları neyi gerektiriyorsa, hangi sorunları ön plandaysa ve bu sorunları kimin çözeceğine inanıyorsa, ona oy verir.

Halkımızı ve özellikle işçi sınıfımızı saf, aptal, cahil, bilgisiz sanmak kadar büyük aymazlık olamaz. Eğer ciddi bir ekonomik kriz yoksa, işçinin durumu iyicedir.

Kapitalizmde, hele emperyalist sömürü altındaki bir ülkede işçinin durumu iyi olabilir mi? Olabilir, tabii.

YOKSULLUK EDEBİYATINI BIRAKIN

Ezberinizi bozun. Yoksulluk edebiyatı yaparsanız, nasıl bir hayal dünyasında yaşadığınız ortaya çıkar. Sizin hiçbir söylediğinize inanmazlar.

30 yıl önce kaç tane işçinin altında özel arabası vardı?

Tamam, bugün altında arabası olan işçilerin hemen hemen hepsinin büyük borcu var; ama altlarında da gerektiğinde hava atmada kullandıkları arabaları var. "Allah razı olsun, ayağımı yerden kestiler," diyor. Borçlanarak bir ev sahibi olmuşsa, yine hayır dua ediyor, "artık başımı sokacak bir evim var," diyebiliyor.

Eğer bir işçi kapitalist düzen içinde yaşamını sürdürebiliyorsa ve her gelen günün daha iyi olacağına inanıyorsa, canı da güvencedeyse, niçin düzen karşıtı siyasi partilere yakınlık duysun ki!

Duymaz.

Risk almadan, bedel ödemedен iş bulabiliyor, ev ve araba satın alabiliyor, çocuklarını yeni açılan bir üniversiteye gönderebiliyor, evinin mobilyasını değiştirebiliyorsa, niye emperyalizmden şikayet etsin ki!

Etmez.

İşçi sınıfımızın özellikle son 20 yıllık dönemdeki sessizliğinin nedeni, gerçek ücretlerde bir düşmenin olmamasıdır; borçlanarak da olsa yaşam standardını yükseltebilmesidir; kaçak işçiliğin büyük ölçüde önlenmesidir; sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir olmasıdır; çocuğunu üniversiteye gönderebilmesidir.

Ve bütün bunlar olurken, işçimizin önemli bir bedel ödememesi, risk almamasıdır.

İŞÇİNİN MÜCADELEYE KATILMASI

Ben kapitalizme karşıyım; ancak kapitalizmin dönem dönem işçilerin yaşam standartlarını yükseltebildiğine de gözlerimi kapamam.

İşçilerin emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleye girmesini isterim; ancak sıradan bir işçinin ne zaman bu mücadeleye girmekten başka çaresinin kalmayacağını anlamaya çalışırım. Yoksulluk edebiyatı yapmam. Gerçeklere gözlerimi kapayıp, gönlümden geçeni gördüğümü sanmam.

İşçiler bu güne kadar çok rasyonel davrandı. Bedel ödemedен, çeşitli ilişkileri kullanarak iş buldu, sigortalandı, çocuğunu üniversiteye yerleştirdi, ameliyatını oldu, vb.

O zaman niçin düzen karşıtı bir siyasi örgüte oy versin, güvensin, destek sağlasın ki!

Ancak deniz bitti.

Kapitalizmin hem dünya ölçeğinde küresel krizi yaşıyor; hem de Türkiye ekonomisi çöküntü içinde.

Artık belli bir yerdeki tanıdık aracılığıyla işe girilebildiği, ücretlerini düzenli alınabildiği, sağlık hizmetlerine kolayca erişilebildiği, vb. günler geride kalıyor.

Sağlamcı işçimiz yine rasyonel davranacak; çıkarına uygun hareket edecek. Ancak yüzyılların getirdiği tedbirlilik içinde, acele de etmeyecek. Düzen karşıtı partileri yoklayacak, sınayacak, tercihini yavaş yavaş o yana çevirmeyi düşünecek.

Ve eğer bu siyasi parti bu konuda hazırlıklıysa, bu eğilimden yararlanacak.